

цвѣтникъ ! Ахъ, проказнице ! извикаль той, чакай ты, да тя пытамъ азъ тебе; ей-сега ты ще ми платишь за всичко що ми си щетъ направила. И тозь часъ завтича ся най-напрѣдъ та притваря проткжтж, за да не може да побѣгне, та да ѝ улови и да си ѝ покошка. Послѣ насграбя камъниѣ, буцы прѣсть, и каквото друго докопва, и потиря кокошкжтж да ѝ гони и да ѝ замѣря.

Горката кокошка бѣгала колкото можала, крыяла ся измежду цвѣтята, пърпала ужъ да подвврѣкне прѣзь стоборѣтъ, но крылѣтъ ѝ были подрѣзаны и не можала да прѣвврѣкне, но прѣпвала само на горѣ до нѣидѣ и падала пакъ врѣзь цвѣтята, та гы поломила още повече.

Пенчо не гледалъ на нищо, а само какъ да докопа кокошкжтж, и вече си мислялъ че тя не ще ся искачи отъ ржцѣтъ му, когато ѝ видѣ уморенж и че не можеше вече да бѣга. Двѣ *фитарии* само съ зюмбюлы и лалета го отдѣлихъ отъ неѣ; послѣпѣлъ отъ ядѣ, той самъ безъ жалость гы затѣпка, като фуквж прѣзь тѣхъ, за да улови прокудни-